

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **multigate a. s.**
sídlem Riegrova 373/6, Olomouc
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného
ze dne 22. 2. 2016, č. j. JMK 28342/2016, sp. zn. S-JMK 75321/2011 OSPŽ,
ze dne 23. 2. 2016, č. j. JMK 26966/2016, sp. zn. S-JMK 80625/2011 OSPŽ,
ze dne 25. 2. 2016, č. j. JMK 27520/2016, sp. zn. S-JMK 122404/2011 OSPŽ,
ze dne 25. 2. 2016, č. j. JMK 27999/2016, sp. zn. S-JMK 122404/2011 OSPŽ,
ze dne 25. 2. 2016, č. j. JMK 28492/2016, sp. zn. S-JMK 76762/2011 OSPŽ,
ze dne 1. 3. 2016, č. j. JMK 31813/2016, sp. zn. S-JMK 76774/2011 OSPŽ,
ze dne 8. 3. 2016, č. j. JMK 36196/2016, sp. zn. S-JMK 146342/2011 OSPŽ,

takto:

- I. Řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne dne 22. 2. 2016, č. j. JMK 28342/2016, sp. zn. S-JMK 75321/2011 OSPŽ, **se zastavuje.**

- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 23. 2. 2016, č. j. JMK 26966/2016, sp. zn. S-JMK 80625/2011 OSPŽ, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 25. 2. 2016, č. j. JMK 27520/2016, sp. zn. S-JMK 122404/2011 OSPŽ, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- IV. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 25. 2. 2016, č. j. JMK 28492/2016, sp. zn. S-JMK 76762/2011 OSPŽ, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- V. Ve zbytku se žaloba **zamítá**.
- VI. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 17 712 Kč, k rukám jejího advokáta JUDr. Tomáše Vymazala, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem přezkumu v projednávané věci jsou rozhodnutí o žádostech žalobkyně o vrácení vratitelného přeplatku na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení.
2. Městský úřad Boskovice rozhodnutím ze dne 6. 5. 2011, č. j. DMBO 8751/2011/Pu, sp. zn. SMBO 17293/2010 FIN, nevyhověl žádosti gate seven a. s. o vrácení vratitelného přeplatku ve výši 5000 Kč za čtvrté kalendářní čtvrtletí roku 2010 podle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů. Podle žadatele šlo o přeplatek vzniklý na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro zpoplatňovaná období (dále též „zákon o místních poplatcích“), a obecně závazné vyhlášky města Boskovice č. 2/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. O odvolání gate seven a. s., jejímž právním nástupcem je žalobkyně, proti citovanému rozhodnutí rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 2. 2016, č. j. JMK 28342/2016, sp. zn. S-JMK 75321/2011 OSPŽ.
3. Obdobně rozhodnutím ze dne 13. 5. 2011, č. j. DMBO 9269/2011/Pu, sp. zn. SMBO 17290/2010 FIN, Městský úřad Boskovice nevyhověl žádosti žalobkyně o vrácení vratitelného přeplatku ve výši 85 000 Kč za první kalendářní čtvrtletí roku 2011. Mělo jít o přeplatek vzniklý na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení dle zákona o místních poplatcích a obecně závazných vyhlášek města Boskovice č. 2/2010 a č. 2/2011, účinné od 1. 3. 2011. O odvolání žalobkyně proti

citovanému rozhodnutí rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 2. 2016, č. j. JMK 26966/2016, sp. zn. S-JMK 80625/2011 OSPŽ.

4. Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2011, č. j. DMBO 13772/2011/Pu, sp. zn. SMBO 17290/2010 FIN, Městský úřad Boskovice nevyhověl žádosti žalobkyně o vrácení vratitelného přeplatku ve výši 85 000 Kč za druhé kalendářní čtvrtletí roku 2011. Mělo jít o přeplatek vzniklý na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení dle zákona o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky města Boskovice č. 2/2011. O odvolání žalobkyně proti citovanému rozhodnutí rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 2. 2016, č. j. JMK 27520/2016, sp. zn. S-JMK 122404/2011 OSPŽ.
5. Dále rozhodnutím ze dne 9. 8. 2011, č. j. DMBO 13774/2011/Pu, sp. zn. SMBO 17290/2010 FIN, Městský úřad Boskovice nevyhověl žádosti žalobkyně o vrácení vratitelného přeplatku ve výši 85 000 Kč za třetí kalendářní čtvrtletí roku 2011. Mělo jít o přeplatek vzniklý na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení dle zákona o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky města Boskovice č. 2/2011. O odvolání žalobkyně proti citovanému rozhodnutí rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 2. 2016, č. j. JMK 27999/2016, sp. zn. S-JMK 122404/2011 OSPŽ.
6. Rozhodnutím ze dne 6. 5. 2011, č. j. DMBO 8766/2011/Pu, sp. zn. SMBO 17293/2010 FIN, Městský úřad Boskovice nevyhověl žádosti gate seven a. s. o vrácení vratitelného přeplatku ve výši 55 780 Kč za první kalendářní čtvrtletí roku 2011. Mělo jít o přeplatek vzniklý na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení dle zákona o místních poplatcích a obecně závazných vyhlášek města Boskovice č. 2/2010 a č. 2/2011. O odvolání žalobkyně proti citovanému rozhodnutí rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 2. 2016, č. j. JMK 28492/2016, sp. zn. S-JMK 76762/2011 OSPŽ.
7. Rozhodnutím ze dne 6. 5. 2011, č. j. DMBO 8769/2011/Pu, sp. zn. SMBO 17293/2010 FIN, Městský úřad Boskovice nevyhověl žádosti gate seven a. s. o vrácení vratitelného přeplatku ve výši 50 000 Kč za druhé kalendářní čtvrtletí roku 2011. Mělo jít o přeplatek vzniklý na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení dle zákona o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky města Boskovice č. 2/2011. O odvolání žalobkyně proti citovanému rozhodnutí rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 3. 2016, č. j. JMK 31813/2016, sp. zn. S-JMK 76774/2011 OSPŽ.
8. Konečně rozhodnutím ze dne 23. 9. 2011, č. j. DMBO 15947/2011/Pu, sp. zn. SMBO 17293/2010 FIN, Městský úřad Boskovice nevyhověl žádosti gate seven a. s. o vrácení vratitelného přeplatku ve výši 50 000 Kč za třetí kalendářní čtvrtletí roku 2011. Mělo jít o přeplatek vzniklý na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení dle zákona o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky města Boskovice č. 2/2011. O odvolání žalobkyně proti citovanému rozhodnutí rozhodl

žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 3. 2016, č. j. JMK 36196/2016, sp. zn. S-JMK 146342/2011 OSPŽ.

9. Žalovaný rozhodnutími o odvolání zpřesnil výroky napadených rozhodnutí správce poplatku tak, že doplnil identifikační údaje poplatníka a skutečnost, že byl osobou právnickou splňující podmínky pro vznik poplatkové povinnosti. Žalovaný dále do výroku uvedl počty provozovaných zařízení, jejich typ, zpoplatňovaná období a data a výše jednotlivých plateb poplatků učiněných žalobkyní.
10. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný zejména uvedl, že pojem „jiné technické herní zařízení“ je neurčitým právním pojmem, který je třeba vykládat v souladu se zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v předmětném poplatkovém období (dále též „zákon o loteriích“). Pod jiným technickým zařízením je třeba rozumět takové technické herní zařízení, které není výherním hracím přístrojem, ale současně je zařízením herním, tj. provozuje se jeho prostřednictvím hra ve smyslu zákona o loteriích. Ministerstvo financí vydává povolení nejen pro centrální jednotku a alespoň jedno koncové zařízení, ale následně i pro další koncová zařízení, a to pro každé z nich samostatně. Úmyslem zákonodárce bylo mj. omezit negativní vlivy hazardu. Místnímu poplatku tedy podléhá každé koncové zařízení, které je pomocí dalších dílčích komponentů systému napojeno na centrální jednotku a ve spojení s ní je schopno realizovat hru od počátku až do konce. Přihlédnutí k zásadě *in dubio pro libertate* nebylo na místě, jelikož zde nebyly k dispozici různé interpretace právní normy ani nejasný výklad pojmu. Výrok rozhodnutí žalovaný upřesnil, aby byl přesný, určitý a přezkoumatelný.

II. Shrnutí obsahu žaloby

11. Rozhodnutí žalovaného specifikovaná v záhlaví napadla žalobkyně žalobu v celém rozsahu.
12. Žalobkyně má za to, že se žalovaný nesprávně vypořádal s podanými odvoláními, dostatečně se nezabýval odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Správní orgány podle žalobkyně porušily § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích a § 154 a § 155 daňového řádu.
13. Za situace, kdy žalobkyně opakovaně namítala, že místnímu poplatku její zařízení nepodléhá, nemohl správce daně rozhodnout o (ne)existenci přeplatku na místním poplatku bez toho, aby disponoval pravomocným platebním výměrem. V řízení o přeplatku nelze hmotněprávní povinnost přezkoumávat a lhůta pro stanovení daně již uplynula. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015-31. Závěry vyplývající z jiných rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 113/2013 a 6 As 64/2014, které aplikoval žalovaný, již byly překonány. Evidence daní má pouze informativní charakter. Rozhodnutí jako výsledek vyměřovacího řízení je tak nezastupitelnou podmínkou pro předepsání daně do evidence daní.

14. Z podaných „ohlášení s výhradou“ jednoznačně vyplývá kvalifikovaný nesouhlas žalobkyně s výší poplatku, resp. se samotným zpoplatněním a rovněž žádost o vydání platebního výměru. Nebyl-li pravomocný platební výměr vydán, není poplatek na daňovém účtu poplatníka předepsán a je na místě rozhodnout o vrácení takto uhrazené částky jako přeplatku. V případě vyměření poplatku je poplatníkovi zřejmé, za jaká zařízení, za jaké období a v jakých částkách je místní poplatek vyměřován.
15. Město Boskovice přijalo vyhlášku č. 2/2010 účinnou od 1. 10. 2010, podle níž činila ohlašovací lhůta 10 dnů ode dne uvedení zařízení do provozu; u provozovaných zařízení byla stanovena přechodná lhůta 30 dnů. Splatnost poplatku byla stanovena 15. den příslušného kalendářního čtvrtletí. Vyhláška č. 2/2011 účinná od 1. 3. 2011 ponechala lhůtu 10 dnů pro ohlášení i stejnou lhůtu pro splatnost.
16. Žalobkyně a gate seven a. s. ohlásily svá zařízení včas. Včasně uplatnily i argumenty týkající se nesouhlasu se zpoplatněním a požádaly o stanovisko, resp. o vydání platebního výměru. Podmínky nastolené rozhodnutím rozšířeného senátu pro vydání platebního výměru byly splněny. I kdyby bylo možné hmotněprávní povinnost přezkoumávat v rámci řízení o přeplatku, v nyní projednávané věci již uplynula tříletá lhůta pro stanovení daně dle § 148 daňového řádu od splatnosti předmětných poplatků.
17. Správce poplatku ani žalovaný navíc dostatečně nekonkretizovali jednotlivá zařízení podle výrobních čísel či jejich umístění. Nelze tedy mít za to, že by došlo k řádnému přezkumu hmotněprávní povinnosti. Žalovaný ve změněném výroku rozhodnutí uvedl, že bylo rozhodnuto podle zákona o místních poplatcích „ve znění pro projednávanou věc“. Znění zákona však není časově specifikováno, což činí napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými.
18. Žalovaný nepostupoval podle § 152 daňového řádu, dle kterého mají být nejprve uhrazovány nedoplatky na dani. Již to svědčí o tom, že předmětné poplatkové povinnosti na daňových účtech žalobce předepsány nebyly.
19. Pokud by správce daně provedl řádně test vratitelnosti, musel dospět k závěru, že poplatek nebyl vyměřen a nebyl tedy na daňovém účtu evidován. Žalobkyně proto uzavřela, že správce daně byl povinen vydat platební výměr a řádně jej doručit žalobkyni, resp. její právní předchůdkyni gate seven a. s. Nebyl-li poplatek řádně vyměřen, představuje platba na takový místní poplatek přeplatek.
20. S ohledem na shora uvedené žalobkyně navrhl, aby soud napadená rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se v odůvodnění napadených rozhodnutí řádně zabýval všemi námitkami žalobkyně. Zdůraznil, že pro daňové řízení platí princip tzv. autoaplikace. Poplatník sám na sebe aplikuje normy daňového práva.
22. Z ustanovení § 11 zákona o místních poplatcích vyplývá, že správce poplatku není povinen vydat platební výměr při včasné a správné úhradě poplatku. Platební výměr podle tohoto ustanovení je deklaratorním rozhodnutím, které poplatkovou povinnost nezakládá, ale pouze závazně určuje výši dlužného poplatku. V nyní projednávané věci nebylo nutné platební výměr vydávat, neboť žalobkyně uhradila místní poplatek za všechna poplatková období. Vydáním platebních výměrů by byly popřeny obecné principy daňového řízení, tedy povinnost poplatníka sám si daň spočítat a následně odvést.
23. Žalobkyně se proti nevydání platebních výměrů v rámci vyměřovacího řízení nebránila. Namísto toho podala žádost o vrácení vratitelného přeplatku. V takovém případě jí poplatková povinnost svědčila, jak již konstatoval Ústavní soud např. v usnesení sp. zn. II. ÚS 970/15 nebo sp. zn. II. ÚS 905/15. Oproti skutkovému stavu ve věci řešené rozšířeným senátem pod sp. zn. 2 Afs 68/2012, žalobkyně splnila ohlašovací povinnost a požádala o vydání platebního výměru, ale poté se již vydání platebního výměru nedomáhala a uplatnila žádosti o vrácení přeplatku podle § 155 daňového řádu. V takovém případě nebylo na místě vydávat platební výměr. Navíc hmotněprávní povinnost žalobkyně byla posouzena v řízení o žádosti o vrácení přeplatku. Účelu zdůrazňovaného rozšířeným senátem bylo dosaženo, byť jinou procesní cestou.
24. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně po celou dobu řízení nezpochybnila, že v předmětných obdobích daný počet jiných technických herních zařízení provozovala. Po přezkoumání všech rozhodných skutečností dospěl žalovaný k závěru, že popsaná poplatková povinnost žalobkyni ve všech poplatkových obdobích jednoznačně svědčila. V době podání žádosti o přeplatek tak vratitelný přeplatek na osobním účtu žalobkyně neexistoval. Pokud žalobkyni hmotněprávní poplatková povinnost svědčila a sama žalobkyně tuto povinnost uhradila, nejednalo se o vratitelné přeplatky. K tomu žalovaný odkázal i na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 64/2014 a 6 As 55/2014.
25. S ohledem na vše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

26. Žalobkyně v replice ze dne 13. 6. 2018 zdůraznila, že opakovaně platila poplatky po lhůtě splatnosti. Nebyl-li poplatek uhrazen včas, nebyl vyměřen, proto uhrazená částka představuje přeplatek. Ztotožnila se s výkladem § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích provedeným Krajským soudem v Brně v rozsudku sp. zn. 29 Af 49/2016. Citovaný rozsudek je nyní podroben přezkumu v řízení o kasační stížnosti podané žalovaným. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 120/2015 nebo 2 Afs 50/2015.
27. V případě žalobkyně měl být platební výměr vydán za 1. a 2. čtvrtletí roku 2011 a část třetího čtvrtletí – na částku 65 000 Kč; v případě společnosti gate seven a. s. měl být vydán

platební výměr za 1. až 3. čtvrtletí roku 2011. Při určení plateb je nutno vycházet z § 152 daňového řádu. Nebyl-li platební výměr vydán, nebyl místní poplatek stanoven a platba představuje přeplatek. Žalobkyni nelze klást k tíži, že žádosti o vydání platebních výměrů neurogovala, jako ve věci řešené rozšířeným senátem.

28. Žalobkyně zopakovala, že v řízení o přeplatku nelze přezkoumávat hmotněprávní povinnost. Pokud by takový přezkum byl možný, lhůta pro stanovení daně již uplynula. Přezkum hmotněprávní povinnosti vydanými rozhodnutími nebyl činen v dostatečné míře. V případě vyměření je poplatníkovi zřejmé, za jaká zařízení, za jaké období a v jakých konkrétních částkách za jednotlivá zařízení a období je poplatek vyměřován (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 29/2013). K tomu v řešených případech nedošlo.
29. Pro dokreslení, že jiné správní orgány v řízení o přeplatku neprovádí přezkum hmotněprávní povinnosti, žalobkyně přiložila rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 14. 11. 2012 a rozhodnutí Obecního úřadu Rybník ze dne 3. 10. 2011, č. j. 12/2011/Br, vydaná v obdobné věci gate seven a. s.

V. Ústní jednání

30. Soud na základě žádosti žalobkyně o projednání věci při ústním jednání nařídil jednání na 25. 6. 2018. Při něm účastníci setrvali na svých stanoviscích.
31. K návrhu žalobkyně soud provedl dokazování rozhodnutím Obecního úřadu Rybník ze dne 3. 10. 2011, č. j. 12/2011/Br, a rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 14. 11. 2012, č. j. KrÚ 70718/2012, jímž bylo rozhodnuto o odvolání proti zmíněnému rozhodnutí Obecního úřadu Rybník. Uvedené důkazy podle žalobkyně dokládají, že jiné správní úřady přezkum hmotněprávní poplatkové povinnosti v řízení o přeplatku neprovádí.

VI. Posouzení věci soudem

VI. A) Zpětvzetí žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2016

32. Podáním doručeným krajskému soudu dne 10. 6. 2016 vzala žalobkyně zpět žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného dne 22. 2. 2016, č. j. JMK 28342/2016, sp. zn. S-JMK 75321/2011 OSPŽ. Dodala, že na žalobě proti ostatním 6 napadeným rozhodnutím nadále trvá.
33. Žalobkyně může vzít svoji žalobu zpět, dokud o ní soud nerozhodl. Pokud žalobkyně vezme svoji žalobu zpět, soud řízení usnesením zastaví [§ 37 odst. 4 a § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
34. O projevu vůle žalobkyně, jímž byla částečně vzata zpět žaloba, a sice v části směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2016 nejsou pochybnosti. Vůle žalobkyně vzít zpět žalobu proti označenému rozhodnutí byla potvrzena i při ústním jednání. Tímto

projevem vůle je soud vázán. Výrokem I. tohoto rozsudku proto bylo řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného dne 22. 2. 2016, č. j. JMK 28342/2016, sp. zn. S-JMK 75321/2011 OSPŽ, zastaveno.

*VI. B) Věcný přezkum rozhodnutí žalovaného
ze dne 23. 2. 2016, ze dne 25. 2. 2016, ze dne 1. 3. 2016 a ze dne 8. 3. 2016*

35. Soud přezkoumal ostatní žalobou napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jejich vydání předcházela, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
36. Dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná** v části směřující proti rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 2. 2016, č. j. JMK 26966/2016, sp. zn. S-JMK 80625/2011 OSPŽ, ze dne 25. 2. 2016, č. j. JMK 27520/2016, sp. zn. S-JMK 122404/2011 OSPŽ, a ze dne 25. 2. 2016, č. j. JMK 28492/2016, sp. zn. S-JMK 76762/2011 OSPŽ. Ve zbytku (tj. v části směřující proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 2. 2016, č. j. JMK 27999/2016, sp. zn. S-JMK 122404/2011 OSPŽ, ze dne 1. 3. 2016, č. j. JMK 31813/2016, sp. zn. S-JMK 76774/2011 OSPŽ, a ze dne 8. 3. 2016, č. j. JMK 36196/2016, sp. zn. S-JMK 146342/2011 OSPŽ) je žaloba **nedůvodná**.
37. Předmětem soudního přezkumu učinila žalobkyně rozhodnutí o žádosti o vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 daňového řádu, tedy zjednodušeně řečeno otázku, zda na osobním daňovém účtu žalobkyně existoval vratitelný přeplatek. Přeplatkem je dle § 154 odst. 4 daňového řádu částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Nemá-li týž daňový subjekt současně nedoplatek na jiném osobním daňovém účtu nebo u jiného správce daně, stává se tento přeplatek vratitelným přeplatkem (§ 154 odst. 2 daňového řádu).
38. Požádá-li daňový subjekt dle § 155 odst. 2 daňového řádu o vrácení vratitelného přeplatku, zkoumá správce daně nejprve, zda vůbec nějaký přeplatek daňovému subjektu vznikl a zda jej na některé z daní eviduje. Zjistí-li, že tomu tak je, zkoumá další podmínky pro zacházení s ním; zjišťuje totiž nejprve, zda neeviduje on sám nebo některý z jiných správců daně nedoplatek téhož daňového subjektu. Až v situaci, kdy tomu tak není, je oprávněn takový vratitelný přeplatek vrátit. Pokud však dospěje k závěru, že žádný přeplatek neeviduje, žádosti o vrácení vratitelného přeplatku nevyhoví.
39. Ze správního spisu vyplývá, že žádost o vrácení přeplatku na místním poplatku argumentačně vycházela z právního názoru žalobkyně, že by jí provozovaná jiná technická herní zařízení neměla být podle § 10a zákona o místních poplatcích vůbec zpoplatněna (tedy, že poplatek uhradila bez zákonného důvodu); za této situace se pak žalobkyně domnívala, že platbu, kterou na úhradu místního poplatku zaslala, přijal správce poplatku bez právního důvodu, a proto by ji měl vrátit. V replice zdůraznila, že úhrady poplatků za

zmíněná období žalobkyně provedla až po lhůtě splatnosti, proto měly být platební výměr vydány.

40. Ustanovení § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích uvádí, že pokud nejsou poplatky zaplacený poplatníkem ve správné výši nebo včas, obec poplatek vyměří platebním výměrem.
41. Soud se proto zabýval otázkou, zda v dané věci byl správce poplatku povinen vydávat platební výměr či nikoliv. Pro posouzení včasnosti úhrad místního poplatku je rozhodné znění příslušné obecně závazné vyhlášky obce ohledně lhůty splatnosti poplatku.
42. Podle čl. 45 odst. 1 vyhlášky č. 2/2010 vznikla poplatková povinnost dnem uvedení povoleného výherního hracího přístroje do provozu nebo dnem uvedeným jako den povolení jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí dle příslušného rozhodnutí. Poplatník byl dle čl. 42 odst. 3 této vyhlášky povinen splnit ohlašovací povinnost do 10 kalendářních dnů od právní moci rozhodnutí Ministerstva financí, jímž bylo jiné technické herní zařízení povoleno. Poplatek byl dle čl. 44 odst. 2 splatný vždy do 15. dne prvního měsíce příslušného kalendářního čtvrtletí. Vyhláška nabyla účinnosti dne 1. 10. 2010.
43. Vyhláška č. 2/2011 obsahovala obdobnou úpravu ohlašovací povinnosti (čl. 4) i vzniku poplatkové povinnosti (čl. 7). Splatnost poplatku byla dle čl. 6 odst. 2 vyhlášky stanovena vždy do 15. dne prvního měsíce příslušného kalendářního čtvrtletí.
44. V nyní přezkoumávané věci žalobkyně ohlásila podáním ze dne 5. 10. 2010 (doručeným správcí poplatku dne 6. 10. 2010) provozování jiných technických herních zařízení - podala ohlášení „s výhradou“, v němž vyslovila názor, že v jejím případě nelze dle zákona poplatky za jiná technická herní zařízení stanovit a vybírat, a to zejména proto, že její zařízení nejsou funkčně nedělitelná. Zároveň výslovně požádala o vydání a doručení platebního výměru (viz str. 3 ohlášení). Dále podala žalobkyně ohlášení „s výhradou“ dne 7. 2. 2011, ve kterém opět vyslovila názor, že za její jiná technická herní zařízení nelze vyměřovat místní poplatek, a to zejména proto, že zařízení nejsou povolována Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. V tomto ohlášení žalobkyně požádala správce poplatku o stanovisko. Ohlašovací povinnost tedy žalobkyně splnila včas.
45. Obdobně gate seven a. s. ohlásila podáním ze dne 5. 10. 2010 (doručeným správcí poplatku dne 6. 10. 2010) provozování jiných technických herních zařízení - podala ohlášení „s výhradou“, v němž vyslovila názor, že v jejím případě nelze dle zákona poplatky za jiná technická herní zařízení stanovit a vybírat, a to zejména proto, že její zařízení nejsou funkčně nedělitelná. Zároveň výslovně požádala o vydání a doručení platebního výměru (viz str. 3 ohlášení). Dále podala gate seven a. s. ohlášení „s výhradou“ dne 7. 2. 2011, ve kterém opět vyslovila názor, že za její jiná technická herní zařízení nelze vyměřovat místní poplatek, a to zejména proto, že zařízení nejsou povolována Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. V tomto ohlášení požádala správce poplatku o stanovisko. I gate seven splnila ohlašovací povinnost včas.

46. Co se týče plateb, předmětem soudního přezkumu jsou úhrady za poplatky za I. až III. kalendářní čtvrtletí roku 2011 u žalobkyně a gate seven a. s. Splatnost poplatku v souladu s obecně závaznými vyhláškami nastala vždy k 15. dni prvního měsíce příslušného kalendářního čtvrtletí, za něhož měl být místní poplatek uhrazen, tedy k 15. 1. 2011, k 15. 4. 2011 a k 15. 7. 2011.
47. Ze spisového materiálu soud ověřil data splatnosti a skutečné úhrady místních poplatků žalobkyně a společnosti gate seven a. s. za I. až III. čtvrtletí roku 2011 (tučně soud zvýraznil platby uhrazené po lhůtě splatnosti):

multigate	splatnost	úhrada
I. čtvrtletí 2011	15. 1. 2011	18. 3. 2011
II. čtvrtletí 2011	15. 4. 2011	23. 6. 2011
III. čtvrtletí 2011	15. 7. 2011	28. 6. 2011
gate seven		
I. čtvrtletí 2011	15. 1. 2011	28. 3. 2011
II. čtvrtletí 2011	15. 4. 2011	13. 4. 2011
III. čtvrtletí 2011	15. 7. 2011	13. 7. 2011

48. Z výše uvedeného přehledu plateb poplatků vyplývá, že místní poplatky za některá kalendářní čtvrtletí uhradila žalobkyně, resp. gate seven a. s. včas (v případě žalobkyně šlo o poplatek za III. čtvrtletí 2011, v případě gate seven za II. a III. čtvrtletí 2011), některé poplatky byly uhrazeny po lhůtě splatnosti (v případě žalobkyně šlo o poplatky za I. a II. kalendářní čtvrtletí 2011, v případě gate seven a. s. o poplatek za I. čtvrtletí 2011). Výše poplatků (s výjimkou námitky, že platbě poplatku nemá podléhat každé jednotlivé herní zařízení) nebyla správcem poplatku ani žalobkyní zpochybněna.
49. Argumentaci žalobkyně obsažené v replice, že u úhrad poplatků je nutné v souladu s § 152 daňového řádu zohlednit i případné nedoplatky za předcházející období, soud nepřisvědčil. Pro posouzení včasnosti plateb místních poplatků vycházel z údajů obsažených ve správním spise. Z něj nevyplývala povinnost vztáhnout úhradu poplatků za nyní projednávané období na dříve splatné poplatky; ostatně v souladu se závěry soudy by v případě pozdní úhrady poplatků za období předcházející musely být vydány platební výměry. Tuto skutečnost soud ze správního spisu nezjistil. Vycházel proto z data úhrady poplatku tak, jak je uvedeno v tabulce výše.

VI. B. 1) Poplatky zaplacené po lhůtě splatnosti

50. Místní poplatky za I. a II. kalendářní čtvrtletí 2011 uhradila žalobkyně po lhůtě splatnosti. V případě gate seven a. s. byl pozdě uhrazen místní poplatek za I. čtvrtletí 2011.
51. Ve výše zmíněných případech, kdy poplatková povinnost nebyla uhrazena včas, se nemohla aplikovat speciální úprava pro nesporné poplatkové povinnosti dle § 11 zákona o místních poplatcích. Norma obsažená v § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích je z

jazykového i teologického hlediska jednoznačně postavena tak, že pokud je naplněna jedna z hypotéz normy (poplatky nejsou zaplacený včas nebo ve správné výši), vzniká tím závazek uvedený v dispozici – obec vyměří poplatek platebním výměrem. I odborná literatura uvádí, že správce poplatku je povinen platební výměr vydat, i když poplatník uhradí místní poplatek ve správné výši, ale po lhůtě splatnosti. V takovém případě správce poplatku vyhotoví platební výměr, který však nebude poplatkovému subjektu doručovat, ale pouze jej založí do spisu. Výjimku z tohoto postupu, tedy zaslání platebního výměru přímo poplatkovému subjektu, bude představovat situace, kdy si o doručení tohoto platebního výměru poplatkový subjekt požádá (viz Těžký, V.; Jantoš, M.; Siuda, K. *Zákon o místních poplatcích. Komentář*. Praha, Wolters Kluwer, 2017). K obdobným závěrům soud dospěl např. v rozsudku ze dne 23. 4. 2018, č. j. 29 Af 49/2016-72, nebo ze dne 26. 4. 2018, č. j. 29 Af 119/2015-65.

52. Správce poplatku ve zmíněných případech nevydal platební výměr, ač jej vydat měl (povinnost mu vznikla ze zákona), a v takovém případě nebyl místní poplatek zákonným způsobem předepsán; byl-li pak tento poplatek žalobkyní z opatrnosti uhrazen a evidován na jejím daňovém účtu, s ohledem na neexistenci právního podkladu pro jeho zaplacení jej bylo nutno posoudit jako přeplatek (což však správní orgány neučinily). Nebyla zde naplněna jediná možná výjimka pro nevydání platebního výměru dle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích – včas ve správné výši zaplacený poplatek. Napadená rozhodnutí správce poplatku i rozhodnutí žalovaného týkající se zmíněných období jsou proto nezákonná.
53. Námitku, že v případě pozdní platby za místní poplatek měl být vydán platební výměr, soud na základě výše uvedeného shledal důvodnou. Nebyly-li platební výměry na předmětná období vydány, nebyl poplatek vyměřen, a proto měla být uhrazená částka na základě žádosti žalobkyně vrácena.
54. Pokud jde o ostatní žalobní námitky, soud odkazuje na body 56 až 71 níže, v nichž vysvětluje, proč byly ostatní námitky žalobkyně shledány nedůvodné. Jedná se především o námitky týkající se zpoplatnění jiného technického herního zařízení a výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ uvedený v zákoně o místních poplatcích., výklad § 50 odst. 3 zákona o loteriích a § 10a zákona o místních poplatcích, námitky ohledně nemožnosti přezkumu hmotněprávní povinnosti, nekonkrétnosti výroků napadených rozhodnutí a vad jejich odůvodnění.

VI. B. 2) Poplatky zaplacené včas

55. Žalobkyně uhradila včas místní poplatek za III. čtvrtletí 2011. Obdobně společnost gate seven uhradila včas místní poplatek za II. a III. čtvrtletí 2011 (viz bod 0 rozsudku). V těchto případech byla úhrada provedena včas a ve správné výši, neuplatní se proto závěry vyslovené v bodech 0 až 52 tohoto rozsudku o nutnosti vydání platebního výměru.

56. K jednotlivým žalobním námitkám soud s odkazem na obdobné věci téže žalobkyně (viz rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2018, č. j. 29 Af 31/2016-74, nebo ze dne 21. 2. 2018, č. j. 29 Af 44/2016-151) uvádí následující.
57. Pokud jde o předmět sporu mezi žalobkyní a žalovaným, kterým je výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ uvedený v zákoně o místních poplatcích, soud považuje za nadbytečné se k této problematice rozsáhleji vyjadřovat, s ohledem na to, že oběma účastníkům řízení je dostatečně známa předchozí a již ustálená rozhodovací praxe zdejšího soudu a především Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (namátkou viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39). Konstantní názor správních soudů je takový, že interaktivní videoloterní terminál představuje „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. Soud neshledal důvodu, pro nějž by se měl od citované judikatury v této věci odchýlit.
58. Správní soudy se rovněž shodly na tom, že dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích Ministerstvo financí může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale právě i umístění konkrétních interaktivních videoloterních terminálů v přesně specifikovaném počtu, na přesně uvedených konkrétních adresách. Povolení jiné hry je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování. Zda výrok takového povolení zní „povoluje“ nebo „schvaluje“, není podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39).
59. Žalobkyní zastávaný výklad § 10a zákona o místních poplatcích tedy není udržitelný, a proto nelze vůbec uvažovat, že by žalobkyni mohl přeplatek na místním poplatku z těchto důvodů vzniknout.
60. Podstatou sporu mezi žalobkyní a žalovaným v projednávané věci je především otázka, zda v případě sporné poplatkové povinnosti je nutné, aby správce poplatku vydal platební výměr, či postačí, aby hmotněprávní povinnost byla přezkoumána v rámci řízení o přeplatku, jestliže byla podána žádost o vrácení přeplatku dle § 155 daňového řádu.
61. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v usnesení ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 – 34, na nějž žalobkyně poukazovala, k závěru, že „[s]právce místního poplatku má povinnost vydat platební výměr podle § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, resp. dle § 139 či 147 odst. 1 daňového řádu, a řádně jej doručit, pokud nejpozději v poslední den lhůty, ve které byl poplatník povinen splnit ohlašovací povinnost (§ 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích), sdělil poplatník kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a

současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil. [...] V případě nečinnosti správce místního poplatku nedochází k vyměření místního poplatku podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, ani k vystavení platebního výměru dle § 140 daňového řádu.“

62. Pokud tedy poplatník nesouhlasí s poplatkovou povinností, je oprávněn ve lhůtě pro splnění ohlašovací povinnosti před uvedením výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení do provozu sdělit správci poplatku kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně požádat o vydání a doručení platebního výměru. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Pokud tak neučiní, má se za to, že poplatková povinnost není sporná, a plně se uplatní právní úprava stanovená v § 11 zákona o místních poplatcích.
63. Soud nepochybně závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu; toto rozhodnutí však nelze absolutizovat, neboť je nutné přihlédnout k tomu, na jakou otázku rozšířený senát Nejvyššího správního soudu odpovídal, tj. jakého řízení se předmětná věc týkala (zde lze odkázat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 211/2016-27, jímž Nejvyšší správní soud rozhodl v obdobné věci žalobkyně). Z obsahu citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozšířený senát řešil otázku povinnosti správce daně vydat platební výměr, pokud poplatník sdělil kvalifikovaným způsobem své pochybnosti ohledně splnění podmínek pro vyměření poplatku, přičemž platební výměr neobdržel a podal odvolání proti vyměření daně postupem podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků (tj. proti fiktivním platebním výměrům). O takovýto případ v nyní posuzované věci nejde, neboť žalobkyně nebrojila proti rozhodnutím správce daně, resp. žalovaného, jimiž by byly (reálně či fiktivně) vydány platební výměry. Žalobkyně v nyní posuzované věci předmětem soudního přezkumu učinila jiná rozhodnutí, a to rozhodnutí týkající se vrácení přeplatku.
64. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013-41 (což uvádí Nejvyšší správní soud i ve zmíněném rozsudku ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 211/2016-27), ve vztahu k obdobnému postupu žalobce vyložil, že *„z výše uvedených závěrů rozšířeného senátu lze dovodit, že pro řízení ve věcech místních poplatků se subsidiárně použije daňový řád; což je s odůvodněním požadavku ochrany poplatníka nutno vykládat tak, že v případě sporné daňové, resp. poplatkové povinnosti byl, resp. je správce poplatku povinen vydat platební výměr dle ustanovení § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, resp. ustanovení § 139 nebo § 147 odst. 1 daňového řádu. [...]*
V případě posuzovaném rozšířeným senátem stěžovatel splnil povinnost ohlásit správci poplatku existenci provozovaných herních zařízení dle příslušné obecně závazné vyhlášky a zároveň uvedl důvody, pro které nemají dle jeho názoru tato herní zařízení podléhat místnímu poplatku. Někteří místně příslušní správci platební výměry nevydali, pouze stěžovatele upozornili, jakou formou může provést platbu místního poplatku, někteří naopak platební výměr vydali a řádně jej doručili. Stěžovatel sporné poplatky uhradil, neboť se obával, že v případě včasného nezaplacení poplatku by mu správci poplatků mohli vyměřit až trojnásobek původní výše místního poplatku podle § 11 zákona o místních poplatcích. Ve všech případech podal stěžovatel

odvolání, v případech, kdy žádný platební výměr neobdržel, podal odvolání proti vyměření daně postupem dle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků (fiktivním platebním výměrům), ve kterých namítal nezákonnost poplatku a vady řízení spočívající v nevydání jím požadovaných platebních výměrů. [...]

V projednávané věci stěžovatel místní poplatek zaplatil, a posléze podal bez dalšího přímo žádosti o vrácení vratitelného přeplatku. Byť by tedy v intencích usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 6. 2014, č. j.

2 Afs 68/2012-34, stěžovatel mohl nabýt přesvědčení, že správce místního poplatku v rozporu se zákonem nevydal jednotlivé platební výměry, správce poplatku v dané věci procesně nepochybil, neboť na základě konkrétní žádosti stěžovatele vedl řízení dle § 155 daňového řádu o vrácení přeplatku, nikoli řízení o vydání platebního výměru. Správce místního poplatku ostatně nemohl postupovat jinak, než jak mu stanoví daňový řád, a tedy rozhodnout o podané žádosti ve smyslu § 155 odst. 1 daňového řádu, tzn. buď vratitelný přeplatek vrátit, nebo ji zamítnout. Pokud tak správce poplatku postupoval, nelze označit jeho rozhodnutí za nezákonné, tím méně za nicotné.“ [pozn.: zvýraznění původní]

65. Soud má za to, že v nyní posuzované věci se v určitém ohledu jedná o obdobný případ jako v rekapitulovaném rozsudku. Žalobkyně splnila ohlašovací povinnost „s výhradou“. Následně včas uhradila místní poplatek, přestože správce poplatku v mezidobí nevydal žádný platební výměr. V dalším průběhu žalobkyně vydání platebních výměrů nijak neurgovala a nevyžadovala je, pouze následně požádala o vrácení přeplatku, a to s obdobnou argumentací, kterou uplatnila v předchozích podáních.
66. Rozšířený senát dospěl ve shora citovaném usnesení k závěru, že v případě sporné poplatkové povinnosti je nutné vydat platební výměr, u něhož se lze domoci přezkoumání poplatkové povinnosti. Toto právo však v nyní posuzované věci nebylo žalobkyni upřeno, ačkoli nebyl správcem poplatku vydán platební výměr. To, zda žalobkyni hmotněprávní povinnost zaplatit místní poplatek svědčí či nikoli, a v jaké výši, přezkoumaly správní orgány v rámci rozhodování o žádosti o vrácení přeplatku. Žalobkyni tedy následně byla dána možnost, aby její hmotněprávní povinnost byla přezkoumána žalovaným v odvolacím řízení. Účelu zdůrazňovaného rozšířeným senátem, tedy přezkumu poplatkové povinnosti, tak bylo dosaženo, byť jinou procesní cestou – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 As 64/2014-40. Trvat na vydání platebního výměru a dostát tak formálnímu postupu by za dané situace bylo formalistické. Obdobné závěry ostatně vyslovil i Ústavní soud (např. v usnesení ze dne 11. 9. 2014, sp. zn. III. ÚS 2581/14, nebo v usnesení sp. zn. III. ÚS 3243/14 či sp. zn. III. ÚS 3343/13).
67. Pokud žalobkyně odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 120/2015, kterým dle jejího názoru byly překonány závěry pátého senátu ve věci sp. zn. 5 Afs 113/2013, soud neshledal v těchto rozhodnutích Nejvyššího správního soudu rozpor. Rozhodnutí druhého senátu Nejvyššího správního soudu bylo přijato za situace, kdy v řízení o žádosti o vrácení přeplatku nebyla poplatková povinnost žalobce posuzována, a rozhodnutí se vztahuje k vyřešení otázky, zda byl správce poplatku povinen vydat platební výměr; Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí nadto výslovně uvedl, že se neodchyluje ani od rozhodnutí rozšířeného senátu, ani od pátého senátu.

68. Argumentace žalobkyně, že v přeplatkovém řízení není prostor pro posouzení hmotněprávní poplatkové povinnosti, což dokládala rozhodnutími jiných správních orgánů, působí účelovým dojmem. Sama žalobkyně v žádostech o vrácení přeplatku i v podaném odvolání obsáhle namítala, že provozovaná zařízení poplatková povinnost netíží (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 5 Afs 200/2016-36). Nejvyšší správní soud již v dřívějších rozsudcích ve věcech žalobkyně v této souvislosti poukazoval na závěry Ústavního soudu vztahující se k této námitce (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 970/15, nebo usnesení ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 905/15, v nichž byla žalobkyně účastníkem řízení), podle kterých jestliže stěžovatelka svojí námitkou oponuje postupu správního orgánu, jenž nevyhověl jejím žádostem o vrácení přeplatků, k jejichž vyměření se předtím neuchýlil (a následně kritizuje správní soudy, že správní rozhodnutí z tohoto důvodu nezrušily, resp. že přezkoumaly samu hmotněprávní povinnost k placení poplatku), ponechává stranou, že otázku interpretace a aplikace § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích sama předeštlá, jakož i – a to především – pomíjí skutečnost, že jí svědčila hmotněprávní povinnost k úhradě místního poplatku.
69. Soud nepřisvědčil ani námitce, že v rámci přeplatkových řízení nebyla hmotněprávní povinnost řádně přezkoumána. Za podstatné soud považuje, že v rámci řízení o vrácení přeplatku byly vypořádány právě ty námitky, kterými žalobkyně svou poplatkovou povinnost zpochybňovala. Správní orgány ve svých rozhodnutích srozumitelně a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vysvětlily význam pojmu „jiná technická herní zařízení“ a jeho souvislost s ustanovením § 50 odst. 3 zákona o loteriích a odůvodnily předmět místního poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích.
70. K námitce, že napadená rozhodnutí neobsahují výrobní čísla a umístění jednotlivých zařízení, je nutno zdůraznit, že žalobkyně jako poplatník byla povinna podat ohlášení, ve kterém byla podle § 14 zákona o místních poplatcích povinna uvést údaje rozhodné pro stanovení výše poplatkové povinnosti. Vzhledem na tento povinný obsah ohlášení je zřejmé, že vede ke stanovení správné výše poplatkové povinnosti, stejně jako daňové přiznání, resp. hlášení. Správní orgány nepochybily, pokud vycházely z údajů, které žalobkyně uvedla v ohlášení provozovaných výherních hracích přístrojů nebo jiných technických herních zařízení, nevznikly-li o správnosti těchto údajů žádné pochybnosti. Soud považuje specifikaci jiných technických zařízení v napadených rozhodnutích i dobu, po kterou byly provozovány, za dostatečně určitou, a to zejména s ohledem na to, že žalobkyně v průběhu správního řízení proti specifikaci jednotlivých zařízení žádným způsobem nebrojila (svou argumentaci omezila na zpochybnění existence poplatkové povinnosti jako takové), a ani v žalobě neuvedla, v čem by se specifikace jednotlivých zařízení měla lišit od podaných ohlášení.
71. Soud nepřisvědčil ani námitce, že hmotněprávní povinnost nebylo možno v rámci přeplatkového řízení přezkoumávat, jelikož již uplynula lhůta pro stanovení daně dle § 148 daňového řádu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 10 Afs 57/2017-32, vyplývá, že prekluze práva vydat platební výměry nemá vliv na existenci poplatkové povinnosti žalobkyně a na rozhodování o existenci vratitelného přeplatku.

Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud rozhodly o žádosti žalobkyně o vrácení přeplatku podle § 155 daňového řádu bez ohledu na uplynutí prekluzivní doby pro vydání platebního výměru.

72. Specifikaci jiných technických herních zařízení v napadených rozhodnutích i dobu, po kterou byly provozovány, považuje soud za dostatečně určitou, a to i v tom kontextu, že žalobkyně v průběhu správního řízení proti této specifikaci žádným způsobem nebrojila (argumentaci omezovala pouze na zpochybnění existence poplatkové povinnosti). Za dostačující soud považuje rovněž uvození časového znění zákona o místních poplatcích jako „*ve znění účinném pro projednávanou věc*“. Žalobkyně nenamítala, že by správní orgány vycházely ze znění zákona, které neodpovídá rozhodnému období daného případu. Ani tyto námitky tak soud neshledal důvodné.

VIII. Závěr a náklady řízení

73. Část žaloby směřující proti rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 2. 2016, č. j. JMK 26966/2016, sp. zn. S-JMK 80625/2011 OSPŽ, a ze dne 25. 2. 2016, č. j. JMK 27520/2016, sp. zn. S-JMK 122404/2011 OSPŽ, a č. j. JMK 28492/2016, sp. zn. S-JMK 76762/2011 OSPŽ, soud shledal důvodnou, a proto výroky II. až IV. rozsudku zrušil citovaná rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc v tomto rozsahu vrátil žalovanému k dalšímu řízení v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm žalovaný rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
74. Ve zbytku, tj. v části směřující proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 2. 2016, č. j. JMK 27999/2016, sp. zn. S-JMK 122404/2011 OSPŽ, ze dne 1. 3. 2016, č. j. JMK 31813/2016, sp. zn. S-JMK 76774/2011 OSPŽ, a ze dne 8. 3. 2016, č. j. JMK 36196/2016, sp. zn. S-JMK 146342/2011 OSPŽ, shledal soud žalobní námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, výrokem V. soud ve zbytku zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
75. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci částečný úspěch, proto jí soud přiznal vůči žalovanému právo na náhradu poměrné části nákladů. Tento poměr soud vzhledem k poměru úspěšně zrušených rozhodnutí žalovaného k počtu rozhodnutí, proti nimž byla žaloba neúspěšná, stanovil na 50 % (ve vztahu ke třem rozhodnutím žalovaného byla žalobkyně úspěšná a rozhodnutí žalovaného byla zrušena, vůči zbylým třem rozhodnutím soud shledal žalobní námitky nedůvodné a žalobu v tomto rozsahu zamítl).
76. Náklady řízení žalobkyně se skládají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 18 000 Kč (za šest žalobou napadených rozhodnutí) a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobkyně. Soud přiznal zástupci žalobkyně odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, seps žaloby, podání repliky ze dne 13. 6.

2018, účast na jednání) 4×3100 Kč, náhradu hotových výdajů s těmito úkony spojenými 4×300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a náhradu za promeškaný čas 8×100 Kč [§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhlášky]; celkem tedy 14 400 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud přiznanou částku o částku odpovídající této dani, tj. o 3024 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tedy náklady řízení žalobkyně činí 35 424 Kč.

77. Vzhledem k částečnému úspěchu žalobkyně ve věci (viz bod 74 shora) soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši $\frac{1}{2}$ vynaložených nákladů. Celkem tedy byla žalobkyni vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 17 712 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. června 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.